

Dr. Lelkes Miklós Zsolt

**A MAGYAR NÉP
TÖRTÉNETE I.**

ELŐSZÓ

Ezt a könyvet azért írtam, mert megdöbbenten láttam: a legtöbb ember milyen keveset tud a magyar történelemről. A tudatlan ember könnyen *félrevezethető*, és tudatlanságát – saját érdekeivel szemben – gyakran kihasználják, olyannyira, hogy az, ha nagy tömegek tudatlanságáról volt szó, más ható tényezőkkel együtt, nem egyszer országos méretű *tragédiákhoz*, szenvedésekhez vezetett. Nem új keletű dolog az agymosás, a tudat becstelen befolyásolása.

Franz Talleyrandtől azt kérdezte *Napóleon*, amikor 1805-ben Magyarország határához ért: „Hát a magyarokkal mit tegyünk?” Talleyrandt így válaszolt: „Ez a nép büszke ősiségére... Vedd el a múltját, és azt teszel velük, amit csak akarsz!”

Egy nép kultúrája veszélybe kerül, ha nem ápolja a gyökereit. Erre számos példa található a világban, a keleti jugaroké is az. Kínai fennhatóság alatt élnek, ártították történelmüket, az ősök tisztelete és az ősi föld szeretete háttérbe szorult, nemzeti és kulturális egységük eltűnőben van. Felnövő új nemzedékeik fokozatosan asszimilálódnak a kínai társadalomban.

Kiszely István írja:

„Megdöbbentő negatív élmény volt látni, hogy a jogur nép elvesztette tartását és büszkeségét. Az ő életük és sorsuk megpecsételődőtt. A 24. óra után kereste fel őket az expedíció. Óhatatlanul is párhuzamot kell látnunk az ő sorsuk és a magyarság sorsa között, de mi még éppen csak, hogy a 24. óra előtt vagyunk. A mi ősi büszkeségünk és tartásunk is megtépázódott, – gondoljunk csak a szándékos gyerektelen házasságokra, az önként szándékolta egykékre és a nem-

zetközi első vagy előkelő helyen álló abortusok, az alkoholfogyasztás, a válások számára, vagy az öngyilkosságok arányára. Nem olyan tragédia az, ha egy nemes fa egy-két évig nem hoz gyümölcsöt. Ha gyökerei mélyek, van mivel éltető nedvességet szívjon, képes arra, hogy tovább – vagy újra élni tudjon. De, ha gyökerei is kiszáradtak, az a fa halálra van ítélve. A sors keze menthetetlenül kivágja őt a népek erdejéből.”

Szervátiusz Tibor, híres kolozsvári szobrász, így ír a magyar nép történetének fontosságáról: „A magyarság jövőjére csak akkor kísérrelhetünk meg választ adni, ha egy pillanatra visszatekintünk történelmünkbe. Évszázadokon keresztül volt a nemzetnek egy felemelkedő korszaka. Tragédiánk a tatárjárással kezdődött, amikor a magyarság javarészét – különösen Erdélyben – elpusztították. Ekkor már megkezdődött egy bizonyos népességi csere, ami később csak folytatódott az ország három részre szakadásával, a török, majd a Habsburg-megszállással. Mindegyik nagyhatalom megtette a magáét, ami természetesen a magyarság elorsvasztását is célozta. Nem titkolt szándék volt ezekben az évszázadokban, hogy helyünket elfoglalva, benépesítsék ezt a területet. Egyedül és magunkra maradtunk itt a Kárpát-medencében. Az első világháborút követően, mindenki tudja, hogy területünk kétharmadát, lakosságunk egyharmadát veszítettük el. Ez olyan tragédia, vérveszteség a nemzet életében, melyet kiheverni szinte nem lehet. Nem tudom, hogy melyik nép tudta volna elviselni vagy kiheverni a magyarokon kívül ezt a nemzeti sorstragédiát. Szétszakadtunk, gyengültünk, de ugyanakkor a megmaradásért, a fennmaradásért folytatott küzdelem erőt is adott ennek a népnek. Én arra gondolok, hogy Erdély a maga nyomorában és kegyetlen tragédiájában még mindig óriási erőt, éberséget és öntudatot tud adni az összmagyarságnak. Még arra is gondolok, hogy amíg ebben a népben ekkora vitalitás és élni akarás van, addig nincs elveszve semmi! Ebben a népben életerő van, a megmaradásnak az igenlése, sőt azt is merem mondani, hogy éppen ebben az élethalálharcban, az

életért való küzdelemben, még az életen túl, a halálban is élni akarás van. Ezt sugallják Petőfi-szobraim, meg a Dózsa is. Hát ez a Dózsa a tüzes trónon már olyan stádiumban van, amelyben már ember nem élhet. A szobor mégis azt sugallja, hogy ez a nemzet halálában is élni akar. Ezt kellene tudatosítanunk és felmutatnunk a kultúrában és a művészetekben.”

Anélkül idézem a fentieket, hogy kommentárokat fűznék tartalmukhoz. Annyi mindenképpen bizonyos: a magyar nép sorsa iránti tiszteletre méltó aggodalom vezette mindkét szerzőt.

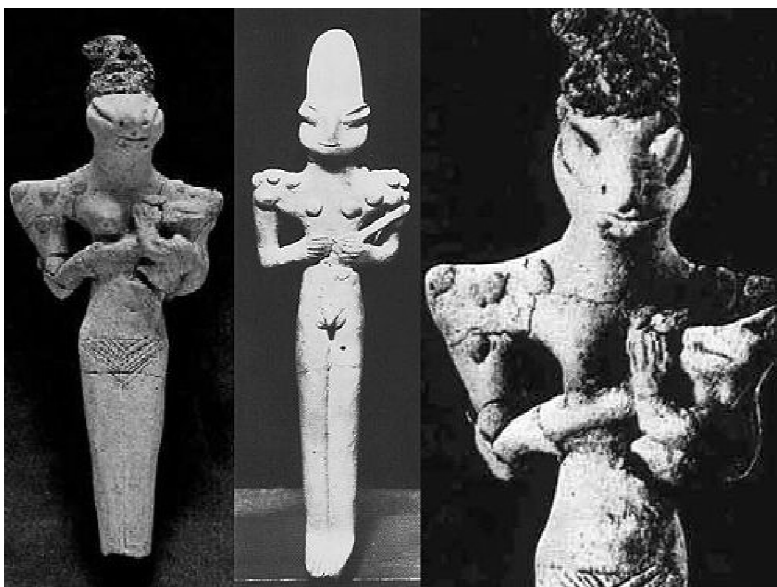
Aki meg akarja érteni a magyarság (a magyar nemzet) történelmét, annak világosan látnia kell a társadalom bonyolult szerkezetét, a különböző történelmi események lényegét, továbbá összefüggéseiket a belső és külső tényezőkkel, követnie kell az eszmék és törekvések továbbélését, kihalását, vagy változását, korszakról korszakra.

A történelemben *sokféle érdek* küzdött és küzd egymással. *Min-den eddigi társadalmi rend diktatúra*, abban az értelemben, hogy *a hatalmon levő társadalmi rétegek, osztályok, csoportok* hatalmukat elsősorban saját érdekükben használják fel, ami esetenként *részben egybeeshet* ugyan az ország teljes lakossága (az „ország”) érdekeivel is, de nem szükségszerűen, mert az egyéni érdek, csoportérdek, egy társadalmi osztály, réteg érdeke előbbivel sok tekintetben ellentétes is lehet.

Néhány fogalom, úgy gondolom, könyvemből, amikor ezeket használom (így a *társadalmi rend*) könnyen megérthető, arra azonban mindenképpen már az előszóban ki kell térnem: *mi értendő a nép alatt?*

Petőfi Sándor (1823 – 1849), az egyik, társadalmi-történelmi éleslátását tekintve is legnagyobb magyar költő, a nép fogalmát legtöbbször, kora társadalmi-politikai viszonyaiból kiindultan, politikai értelemben használta, mint ez A vén zászlótartó c. verséből (és sok más költeményéből) kitűnik: „Küzd a gazdag, de nem a hazáért, / Védi az a maga gazdaságát... / Csak a szegény szereti hazáját.”

amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki, tudniillik a villámlás közepéből”. (Ezékiel könyve 1.4) Ezékiel elragadása is szerepel Ezékiel könyvében (Ezékiel könyve 3.12.) Az Ezékiel könyve i. e. 591-ben készült el, és 22 évet ölel fel. Ezékiel rendkívül gondos író volt. Minden próféciaját dátummal látta el. Nemcsak az évet, hanem még a hónapot és a napot is megadta.

Sumér szobrok, melyek minden valószínűség szerint annunakikat (idegen látogatókat) ábrázolnak. Készítésük ideje valószínűleg a Kr. e. 5000–4000 közötti időszak. (Ubaid korszak).

Vajon mit kerestek bolygónkon?

A legvalószínűbbnek az tűnik, hogy a jégkorszak végére mind nagyobb területek szabadultak fel a jég uralma alól, a felmelegedés miatt a jégkéreg fokozatosan elolvadt, ekkor fedezhették fel az idegen lények a kibukkanó földet, a szilárd kőzetlemezt. A kísérleti bányásztelepek létesítéséhez a legalkalmasabbnak a Nílus-, az Indus-folyó